

[Indenrigsministeren]

nemlig spørgsmålet om, hvor stærkt økonomiudvalget skal være i en kommunalbestyrelse eller i et amtsråd. Det er klart, at i det øjeblik man beslutter sig for, at udvalgsformænd skal være medlemmer af økonomiudvalget, i al fald i visse kommuner og amtskommuner, så trækker det klart i retning af at styrke et sådant økonomiudvalg over for de øvrige folkevalgte.

Det er min opfattelse, at det er nødvendigt et stykke vej at styrke økonomiudvalgets stilling i primærkommunerne, sådan at det gøres klart, at økonomiudvalget har den koordinerende opgave, den, der hedder at forene den fysiske og den økonomiske planlægning. En bestemmelse i den retning blev indført for amtskommunerne her for nogen tid siden i anledning af, at man fik loven om region- og kommuneplanlægning. Så langt er det sikkert rigtigt at styrke økonomiudvalgenes stilling. Jeg kan måske nok have mine tvivl om det rigtige i at gå længere. Det er sagt i anledning af de bemærkninger, flere ordførere er kommet med, om, at det nok må være rimeligt, at der bliver en fast observatørplads eller mulighed for at være med som observatør i økonomiudvalget, helt åbenbart ud fra den betragtning, at det var dér, de allervigtigste beslutninger passerede igennem, og det var dér, man inden for selve det kommunale råd tog stilling til mange af de virkelig vigtige spørgsmål. Dér samledes trådene.

Jeg er personlig lidt betænkelig ved at være med til at fremme – dér er jeg enig med hr. Flygaard og andre, der har været inde på den tankegang – en yderligere koncentration af indflydelse i økonomiudvalget end den, det er tanken at henlægge til økonomiudvalget i forslaget. Det er rigtigt, at der er visse områder, økonomiudvalget må have det vigtigste ansvar for – økonomien, personaleforhold, administrative forhold, og nu altså også klart koordinering af den fysiske og den økonomiske planlægning – så der kommer heldet over dette meget vigtige område.

Men hvad der kan trække i retning af, at økonomiudvalget bliver et efterbehandlende sagligt organ, der foretager en faglig efterbehandling af andre udvalgs faglige indstillinger, kan jeg godt have mine tvivl om rigtigheden af. Dér er vi nok inde på et område, hvor der må balanceres, sådan at økonomiudvalgene får den styrkelse, de i planlægnings- og den økonomiske styrings interesse

må have, men at vi dermed i alt væsentligt siger stop. Der skal være væsentlige, uafhængige, klare og selvstændige arbejdsopgaver tilbage til de øvrige udvalg, og jeg vil være ked af en udvikling, hvor økonomiudvalgene også på andre områder end dem, der er præciseret i hidtidig lovgivning og lovforslaget her, ligesom skal gøres til mere kvalificerede udvalg, end de andre udvalg er. Jeg har ikke dermed ubetinget sagt nej til at overveje observatørmuligheder, men jeg er altså betænkelig ved den tankegang, som fører til, at man er så interesseret i observatørmuligheder.

Flere ordførere har naturligt været inde på, hvad det er for størrelsesordener, der tænkes på, når der tales om det faste vederlag. Det har udvalget ikke fundet var dets opgave, og det må derfor være rigtigt, at vi drøfter størrelsesordener i udvalget. Jeg går dog ud fra, at detaljer i den forbindelse, som det er lovforslagets hensigt at opretholde, f.eks. det forhold, at indenrigsministeren tager det, om jeg så må sige faktiske ansvar for den konkrete udformning, er det ikke tanken at ændre på. Jeg har ikke hørt ordførere, der har været inde på, at det forhold skulle ændres, men jeg er da naturligvis klar til at diskutere tankegang og størrelsesorden med udvalget. Det er kun rimeligt.

Jeg har i og for sig med de bemærkninger, jeg kom med på et tidligere tidspunkt, svaret på fru Birthe Niensens spørgsmål om, hvorfor man ikke har sendt forslaget til høring. Jeg kan sige, at det blev drøftet med de to kommunale organisationer, om man ønskede at udskyde fremsættelsen af lovforslaget og så håbe på folketingets velvilje med hensyn til tidsfristen, men det var man ikke interesseret i og indstillet på. Man ville hellere have lovforslaget fremsat, og så kunne jo enhver, som havde bemærkninger at gøre til det, henvende sig til folketinget og gøre sine bemærkninger.

Jeg tror i og for sig også, at jeg har gjort de bemærkninger, som det er rimeligt at gøre i dag, til de betænkeligheder, som hr. Dræbye og andre fremkom med om nogle detaljer i forbindelse med forslaget. Det er nok sådan, at de fleste af de spørgsmål, hr. Dræbye rejste, egner sig bedst til en diskussion eller til spørgsmål og svar i udvalget.

Jeg vil gerne sige til hr. Tyroll, at jeg jo ikke kan forhindre, at hr. Tyroll i stedet for